

Megoldásként azt ajánlja, hogy követői tekintsenek rá és megtalálják azt az életmódot, amely képes megvalósítani az Isten országát építő életstílust. Jézus tehát nem nyugtalanságra, hanem követésre szólít fel. Nem felizgatni akarja érzelmeinket, hanem helyes célok felé irányítani érdeklődésünket. Erre a nyugalomra a helyesen élő és gondolkodó hívó minden változás és zűrzavar ellenére szert tehet.

forrás: Virtuális Plébánia

Május 20-án, szombaton, Klotildligeten nyitott plébánia napot tartunk. A programok reggel 8 órától 17 óráig, illetve ki fulladásig szerveződnének. A nap témáját a Szent László emlékévé ihleti.

Május 21-én a regnumos szentmise 15:30-kor lesz a klotildligeti plébánia kertjében.

Vasárnap, 21-e lévén, az Egyházközségi nővérek kápolnájában a 18 órás szentmise után 24 óráig szentségimádást tartunk papi és szerzetesi hivatásokért. Ezen Száraz László atya most nem tud részt venni.

Ősszel bérálás lesz Piliscsabán, a jelentkezési lapok elkészültek, azokat a sekrestyében lehet átvenni. A leadási határidő június 4.

Miserend

Klotildliget:

május 14. vasárnap
 ünnepi szentmise 9 óra
 családok miséje 11 óra
 egyetemi mise 20 óra
ApCsel 6,1-7
1Pét 2,4-9
Jn 14,1-12

május 18. csütörtök 18 óra

május 20. szombat 18 óra

május 21. vasárnap
 ünnepi szentmise 9 óra
 családok miséje 11 óra
 regnumi mise 15:30
 egyetemi mise 20 óra
ApCsel 8,5-8.14-17
1Pét 3,15-18
Jn 14,15-21

Pilisjászfalu:

május 21. vasárnap 17 óra

Piliscsaba:

május 14. vasárnap
 ünnepi szentmise 11 óra
május 19. péntek 17 óra
május 20. szombat 17 óra
május 21. vasárnap
 ünnepi szentmise 11 óra

Imaszándékunk:

a személyes megtérésért

A
Klotildligeti
Római Katolikus
Egyházközség hírei

XIII. évf. 20. szám

2017. május 14.

Három út

Ma is ahhoz a módszerhez folyamodom, hogy nem szeretném részletesen elemezni az evangéliumi szakaszt, inkább kiindulópontnak tekintem azt, amely korunk sürgető kérdéseire, feladataihoz vezet. Jézus ezt mondja: „Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem juthat el az Atyához, csak általam” [Jn 14,6]. Mindannyian keressük a Jézushoz és általa a mennyei Atyához vezető utat. Egyénileg és közösségek egyaránt. Három olyan utat mutok be, amelyen napjainkban az Egyház jár, hogy feladatát, küldetését teljesítve Jézushoz járjon és az Atya felé közeledjen. Három olyan utat, amelyen az Egyház Krisztushoz vezető közelebbi tagjait, s amely utak az Egyházhoz szorosabban nem tartozók számára is járhatóak. Az első a szegények felé forduló Egyház útja. Ferenc pápa megválasztása óta különösen is sokszor beszélünk a szegények Egyházáról. Kétféle értelemben tesszük ezt. Egyrészt az Egyház ne törekedjen gazdagságra, anyagi javak szerzésére, másrészt minden erejével segítse a szegényeket fel-

emelkedésükben. A szándék, a cél világos és jó. Már az első keresztény közösségek életében és a későbbi évszázadokban is fontos szerepet kapott a karitatív munka, a szeretetszolgálat, az özvegyek és szegények támogatása. Szentek százait lehetne sorolni Árpád-házi Szent Erzsébettől Boldog Kalkuttai Teréz anyáig, akik hősi módon ennek szentelték életüket. Napjainkban érezhető a világ részéről egy olyan törekvés, hogy az Egyház tevékenységét a karitatív szolgálat keretébe szorítsa. Jótékonykodjon, támogassa az elesetteket, de ennél többet ne tegyen – hangoztatják egyesek. Egyházunk ennél természetesen sokkal szélesebb körben végzi szolgálatát, de e világi törekvésben érdemes észrevennünk annak elismerését, hogy szükség van az Egyház által végzett ilyen jellegű munkára. E területen egyébként az Egyház nem csupán az adományok gyűjtését és szétosztását végzi, hanem számos közösség példája mutatja a helyes irányt: az Egyház tagjai sorközösséget vállalnak a szegényekkel, így próbálják őket kiemelni

„Szívügy” a Klotildligeti „Jézus Szíve” Plébánia értesítője
 Megjelenik: minden vasárnap
 2081 Piliscsaba-Klotildliget, Klotild tér 1.

Plébános: Szilágyi Szabolcs
 ☎ (30) 611-1296
 px.sacerdos@gmail.com

Internet: www.piliscsabateplom.hu

e-mail: klotildliget@freemail.hu

sanyarú sorsukból. Nem egyszerűen odamennek a szegényekhez, átadják az adományt és távoznak, hanem közöttük élnek, megismerik élethelyzetüket és így próbálnak segíteni. Ha az emberek rátalálnak a szegények felé forduló Egyházra, akkor rátalálnak Krisztusra is.

A második a keresztény hit átadásának útja. Itt ismét Egyházunk lényeges feladatáról van szó. Evangelizáció, misszió, hitoktatás, hitre nevelés tartozik e területhez. E szolgálatra a Szentlélek indít minket. A Lélek ösztönzését nem csupán az egyházi vezetőknek, a püspököknek és a papoknak kell meghallaniuk, hanem a világi híveknek is, akik például szülőként tevékeny szerepet kapnak gyermekük hitre nevelésében. Ha a családok kellő időt szánnak a hit dolgaira és elfogadják az Egyház segítségét, akkor a családi otthon a hit átadásának helyévé válik, előmozdítva ezáltal a családtagok közti

lelki egységet. Ha tehát keresztény emberként megtaláljuk feladatunkat a hit átadása terén, megtaláljuk az utat Jézus Krisztushoz is.

A harmadik terület a próféták és a vértanúk útja. Ezt az utat nem járhatja mindenki, mert nem mindenkinek jut ez hivatásul. De mindenképpen érdemes odafigyelnünk azokra a keresztényekre, akik hihetetlen éleslátással veszik észre korunk legégetőbb szükségleteit és prófétai módon válaszolnak azokra, mégpedig nem úgy, hogy szóbeli megoldást kínálnak, hanem cselekedetükkel mutatják meg a krisztusi utat. Még ennél is erőteljesebb azon jelenkori keresztények példája, akik készek életüket áldozni a krisztusi igazságért, hitükért, magáért Krisztusért. A jelen idők prófétáinak és vértanúinak példája mutasson mindannyiunknak utat Krisztushoz!

forrás: Gimesi Római katolikus egyházközség honlapja

Megosztás

Nagycsütörtök estéjén, a mise után Szabi atya éjszakába nyúlóan biztosított gyónási lehetőséget. Az ember kényelmes (én szintűgy). Nem elég, hogy az utolsó napra hagytam a gyónásomat, még haza is mentem a mise után. Amikor visszaértem, többen üldögéltek a könyvtár előtti kis folyosón. A várakozók száma fél órával később sem csökkent. Legutóbb az orvosi rendelőben tapasztaltam ilyen várakozást. Ott a test gyógyulására, itt a lélek tisztulására vártunk. Mindkettő fontos, de számomra az utóbbi határozottan felemelőbb.

Nagyszombat délutánján nem kevesebb, mint hét bejegyzés érkezett a Szívügyagóra listára a templomi harang beállításával és általában a harangok Rómába menésével kapcsolatban. Milyen érdekes, hogy az ünnep lényegétől oly távol álló apró részlet sietünk megosztani közösségünkben. Vajon vagyunk-e ilyen lelkesek a Húsvét lényegének kitérgetésében is?

A hónap témája: **Húsvét öröme.**
A megosztásra szánt gondolatokat a megosztas@piliscsabatemplom.hu címre lehet küldeni.

Ne nyugtalankodjék szívetek!

A nyugtalanság hozzátartozik életünkhöz. Nosztalgiával tekintünk vissza a két világháború előtti időszakra, melyet boldog békeidőnek nevezünk. Ezt a korszakot a nyugalom jellemezte. Majd megkezdődött mindenféle történelmi nyugtalanságok kora. A nyugtalanság mindig abból adódik, hogy nem tudjuk, mi következik, de azt tudjuk, hogy ami következik azt nem tudjuk befolyásolni. Abból is következhet nyugtalanság, hogy túl hosszú ideig mindig ugyanolyan az életünk, és úgy véljük semmiféle fejlődésre változtatásra nincs esélyünk, bele kell törődni ebbe a helyzetbe.

Mindenki életében van egy életkor, amelyhez különösen hozzátartozik a nyugtalanság. A kamaszkor, a tízenévesek kora, mindig tele van nyugtalansággal, mert ehhez az életszakaszhoz hozzá tartozik az útkeresés, sőt önmagunk keresése is. A német irodalomban a „Sturm und Drang” korszakát jelezték a nyugtalanság korának, amikor sorra jelentek meg új eszmék és új életérzések az irodalomban, és természetesen az életben is. A beteg is nyugtalan, amikor nem tudja mi a baja, sőt ha megtudja, addig nem nyugszik meg, amíg a megfelelő gyógyszer nem találták meg betegsége számára az orvosok.

Aki nyugtalan, az gyakorta izgatott, hajlamos az aggodásra, vagy állandóan aggodalmaskodó, a nyugtalan ember telve van feszültséggel, minden tettét egy belső szorongás irányítja, és másokat sem hagy nyugodni, félelmet érez éjjel és nappal, zaklatott és következetlen minden munkájában.

Charlotte Bronte úgy véli, hogy „Alig, hogy az ember megszokott és megszeretett valahol, már sürgeti egy hang, hogy keljen fel és menjen tovább.” Ez a megállapítás egyben arról is árulkodik, hogy az ember életéhez egy bizonyos természetes nyugtalanság hozzátartozik. G. Flaubert fel is szólítja az embert, hogy „Ne keresd hát csak a nyugalmat, az élettől ne trónokat kérj...”, és valóban korunkat, mely a francia forradalom óta folyamatosan a nagy felfedezések kora, a nyugtalanság jellemzi. Nem véletlen, hogy J. S. Bach óta kevesen írtak olyan zenét, amely nyugalmat áraszt és megnyugtatja a hallgatóit, inkább olyan zenét írnak, amely felkorbácsolja az ember érzékeit.

Jézus azonban mégis, az őt körülvevő ellentétek ellenére, minden nyugalom forrásának tekinthető, és a jelen evangéliumban is arról beszél, ami miatt minden ember a leginkább nyugtalan, mivel nem tudja, milyen sorsot reméljen a halál után. Nyugtalan, mert nem tudja, lesz-e élet az élet után, és ha igen, mely értékrend lesz az érvényes, melyik is az Isten értékrendje.

Jézus azonban nem nyugtalanítani akarja tanítványait, nem azért beszél a jövőről, hogy szorongásokkal ajándékozta meg, hanem nyugalmat akar hozni az életükbe, amikor megmutatja, képes feltámadni a halál után, sőt képes feltámasztani másokat is. Soha nem szűnik meg az ember a halál utáni életre kérdezni, hiszen mindenkit érdekel, ha feltámad az örege, vagy fiatalon történik? Jézus tudja, életünk nyugtalanságának legfőbb forrása ez a bizonytalanság. folytatás ►